

GORE SRCA

„Pravedan st. Gospo-
do, i prav je sud Tvoj;
učini sa slugom svojim
po milosti svojoj“
(Ps 118).
Iz Učena donacije sv. Misa

VJERSKI TJEDNIK

GOD. VI. ZAGREB, 9. RUJNA 1951. BROJ 37.

SNAGA POUZDANJA

SVOJSTVA LJUBAVI

Ohelost je jedan od sedam glavnih grijeha. Gdje vlada ohelost, tamo ona sa sobom donosi i to, da takav čovjek traži samo sebe i svoju čast. Ali u takovom ohelostu srce stanuje i ohelo i bezmjerne samopouzdanje. Ohelica očekuje sve samo od svoje vlastite snage i vrijednosti. On ne gradi ništa na Božjoj pomoći i milosti. Tako ne smije da bude kod apostola Božjega. Sve on stavlja na snagu i milost Božju a ništa na sebe.

Veliki i znameniti matematičar Arhimed jednom reče: »Dajte mi jednu čvrstu i sigurnu gredu izvan ovoga svijeta, i ja ću ga pokrenuti iz njegove osi«. Apostoli su imali istrgnuti Zidovstvo i poganstvo, stari grečni svijet, iz njihovih kolesejka i zato im nije mogao biti osnovac grijehom natvareni svijet, pa nisi jedan nepokost toga svijeta, nego im je to jedino moglo biti nebo. Na stanovište Božje su se morali postaviti. Bog im je morao zato dati snagu i milost.

Posiv na apostolat je dar ljubavi Božje. Zato i Spasiitelj kaže: »Niste izabrali vi mene, nego sam ja izabrao vas, i poslao vas, da vi idete i da svjedočite i rod vaš da ostane« (Jv 15, 16). Zato je i njihov posiv i isto tako njihov rad zasluga ljubavi Božje. A kad su u svoju veliku zadaću uložili svoj rad i svoju krv i radili najmarljivije i ubrali najveće plodove, mogli su samo misliti na ono, što govori gospodar slugi u Sv. Pismu: »Pravi, što ću večerati, i opazi se, te mi služi, dok jedem i pijem, pa onda ti jedi i piji. Da li će zahvaliti slugi, kad to učini, što mu je zapovjedio? Ne mislim. Tako i vi, kad sve učinite, što vam je zapovjedenno, recite: Sluge smo nekorišni; učinismo, što smo bili dužni učiniti« (Lk 17, 8-10). I reći ćete: slabo smo oruđe u rukama Božjim.

Petar je jedan primjer za to, što znači biti apostol a pouzdanjem u Boga i bez pouzdanja u Boga. Jednoga je dana bio u ribarskoj ladici na Genezaretskom jezeru. Tada dođe Spasiitelj po vodi. I odmah Ga prepozna i reče: »Gospodin je to!« Škoki, dok munjevito misli, iz ladicе, jer mu padne na pamet i to: Gospodin sve može, zašto ne bi mogao i to, da i ja potrošim po vodi k Njemu? Tako ga je dugo gledao na Učitelja, nosili su ga valovi. A kad je pomislio na svoju bijedu i zaboravio na pouzdanje Božje, počeo se polapljati.

Ovaj događaj nije Petra obratio. I kasnije ne pouzdavao u svoju snagu. I kad je Gospodin govorio: »Udarit će pastira i oće se od stada razbjeći«. Na to će Petra samovoljno i preuzetno: »Ako se i svi sablazne nad Tobom, ja se neću nikada sablazniti. Reče mu Isus: Zalesta ti kašnem: noćas prije nego ti pijetao zapjeva, tri puta ćeš me nazajati. Petar Ga je — u svojoj preuzetnosti — uvjeravao: Ako bi mi trebalo i umrijeti sa Tobom, ne ću Ti zatajiti. Tako i svi učenicel rekoše« (Mt 26 31-35).

Petar nije htio upoznati vlastitu slabost, zato je najdublje pao: on je zatajio Gospodina. A drugi učenici, koji su govorili kao i Petar, razbjegli se, i kao kukavice ostavili Spasiitelja, da osamljen trpi i umire. Još je uvijek bilo u Apostolima previše samovoljne umišljenosti i previše samopouzdanja ne revnosti. Oni su gradili kao i čovjek u Evanđelju na izmučenom pjesku prevrtljivih ljudskih osjećaja. A tada dođe poplave i bure i prevallile kuću. Gospodin reče: »Svaki, koji sluša ove moje riječi i izvršuje ih, bit će kao razborit čovjek, koji sagradi svoju kuću na stijeni. I zapljuči pljusak, i navalni bujica, duvawe vjetrovi, i udarice na kuću onu, i ne pada, jer bijaše sagrađena na stijeni. A svaki, koji sluša ove riječi i ne izvršuje ih, bit će kao luda, koji sagradi svoju kuću na pjesku. I zapljuči pljusak, i navalni bujica, i dunuše vjetrovi, i udarice na kuću onu, i pada, i sasvim se razvali« (Mt 7, 24-27).

Tako eto i onaj, koji ne gradi na Boga, propada, a koji gradi na Boga,

gradi na čvrstom temelju. To eto znači pouzdanje u Boga, a ne u sebe.

Premalo pouzdanje Petrovo u svemogu Božju, strovaljuje ga u očaj, kad je navalila oluja na Genezaretskom jezeru. Isto tako su i učenici bez Učitelja levili rhu cijelu noć i nisu uhvatili ništa. A na jednu Njegovu riječ bačše mreže u more i imadoše obilan ribolov.

Tada je istom započelo djelovanje Apostola, pune blagoslova, kad su sve svoje pouzdanje položili u Boga, i bili uvjereni, da čovjek snuje, a Bog određuje i upravlja. Ali se često događa po dobroti Božjoj, da čovjek ne misli, ali ga Bog dobro vodi. Čovjek kadkada ide stiz putevima, a Bog sve na dobro obraća. Kod Boga nije ništa nemoguće.

Zidovi i pagani su se čudili, kako su Apostoli bili pred Bogom ponizni slugе, a pred svijetom značajni i neustrašivi muševci. Čudili su se tomu, kako su se slagale u njima velika poniznost i mučevna samovoljst. Učednaje ne ujedno. A to je učinila u njima poniznost i pouzdanje u Boga, a ne u sebe.

KRALJICI MOJEGA SRCA

I.
Tvoje su oči divna nebasa.
Usne Ti zbere krasna čudesa.
Predvini maj tek bijelja silka
Tvog bijelog, zlatnog i sjajnog lika.

II.
Zanesen ja sam blistanjem Tvojm
Vatrenu želju u srcu gojim,
Zarki plamen ko usuču svjetla,
Najljepšeg da Ti donesem cvjetla.

III.
Ah, što da dadem. Kraljice maia?
Prosjak da kiti jepotu raja? ...
Srce, ah srce k nozi Ti mečem!
Ljepšim Te kiti ne mogu cvjećem.

IV.
Ko ružu žarku srce Ti runim
I svako perce ljubavju punim
Ljubavi Tvoje nješt ću plamen,
Ja Tvoj svećenik uvijek. Amen

„...Tja sam molio s njima“

U knjizi o svojoj posljednjoj vožnji na Sjeverni pol pripovijeda glasoviti norveški istraživač Fridtjof Nansen (1860), kako je jednom dospio u veliku životnu opasnost.

On i njegovi pratitelji smatrali su, da su šatore postavili na čvrstome ledu. Jedne je noći međutim iznenada zauzelo i led je pukao. Jaki prasak probudio je članove ekspedicije. Vjetar i struja nosili su njihovu santu sa šatorom u more.

Po ljudskom računu oni su bili izgubljeni. Oba pobožna Lapponca, koji su ga pratili, podoše na to pothit u svoj šator, kleknuše na molitvu, te nakon nekog vremena izadoše govoreći:

— Mi ne ćemo umrijeti. Bog nam je dao naslutiti, da je naša molba uslišana.

Slijedeće noći dođe snažan protivvjetar, koji potjera santu natrag prema čvrstom kopnenom ledu. Bili su spašeni.

Nansen piše:
»Nikad nisam svoje prijatelje video tako tihe i zadovoljne kao na našoj vožnji u smrt, nakon što su se pomolili. Otada sam i ja molio s njima.«

U NJEMACIMA SELU HEROLD-SBACHU, blakuplje Bamberg, pronjele su se vijesti o ukazanju Majke Božje. Sv. Stolca je izdao naređenje, da se provede istraga o ovim navodnim ukazanjima. Na temelju rezultata istrage Kongregacija sv. Oficija je 25. srpnja izdala dekret u kojem se kaže, da je ustanovljeno, da navodna ukazanja u Haroldsbachu nemaju svrhunara ni karaktera. Rad toga se zabraujlje svaki akt bogoslužja na mjestu t. zv. ukazanja. Svaki svećenik, koji bi pošleje izdavanja ovoga dekreta makar samo sudjelovao u zabranjenom djelu bogoslužja na tome mjestu, samim tim upada u kaznu suspensio a divina.

— POVODOM PETE GODIŠNICE kćerkolice sv. Franciske Cabrini, prve američke građanke, koja je uzdignuta na čast oltara, preko 12.000 hodočasnika se je okupilo u njenom svetištu u američkom gradu Deveru.

Ljubav prema Bogu imade svojstvo, da s njom u jednoj duši sve druge kreposti cvatu, a kad joj izgubimo, gubimo s njome i sva druga dobra zaslužna za nebo. Sv. apostol Pavlo pisan: Ako jezike ljudske i andeoske govorim, a ljubav; nemam, onda sam kao mješ, koja ječi, ili praporač, koji zvekeće. I ako imam proštivo i zndem sve tajne i sve znanje, i ako imam svu vjeru, da i gore premjestam, a ljubavi nemam, ništa nisam, i ako radam sve imanje svoje, i ako predam tijelo svoje, da se sažeha, a ljubavi nemam, ništa mi ne koristi. Ako i mučeništvo, to herojsko i celo kršćanske postojanosti, gubi svaki sjaj, kad nestane ljubavi, kakovu ljepotu i kakovu vrijednost: mogu onda imati bez ljubavi druga kreposna djela? Sv. apostol Pavlo kaže dalje: Ljubav je strpljiva i dobrostiva. Ona ne zavidi, ne hvastaje se, ne nadima se; nije pohlepna, ne traži svoje, ne razdražuje se, ne misli o zlu, ne raduje se nepravedi, a raduje se istini, sve podnosi, sve vjerno, svemu se nada, sve trpi. I tako sv. Pavlo ističe, kako pod plaštera ljubavi niču i cvatu sve druge kreposti. Ona je kraljica kreposti i ima za svoju kraljevsku pratnju sve druge kreposti. Možemo je isporučiti sa sunčecem. Čim se ono sakrije, gubi cvijeće svoj čar. brežuljki ljupkost, livade svoju dragost, voda svoju bistriinu, snijeg svoj blistavlj sjaj i sva predmeti svoju ljepotu. Bez ljubavi nemaju kreposti zaslugе za nebo, nemaju čina ni milne u očima Božjim. Zato pravo kaže sv. Bernard: O sretno ljubavi, iz koje se rađa revnost u radu, čistota u nakani, oštrina i jasnoća u spoznanju, svetost u želji, ljepota u djelu, punina u krepostima, sva vrijednost u zaslugi i uzvišenost i veličina u nagradi.

O odnosu između ljubavi i drugih kreposti svih sv. Toma: Ljubav je majka i korijen svih kreposti, jer ona daje krepostima posebni svoj oblik i silku. Ljubav naime upravlja sva djela k Bogu, najvećem Dobru, pa zato ih ona oblikuje na najviši i najsvjetliji način i čini ih zaslužnima za večnu nagradu.

Većina crkvenih učitelja smatra, da je ljubav i posvećujuća milost jedno te isto. Milost naime diže čovjeka u red svrhunaravn; da postaje srodan s božanskom naravi, a onda i njegovim djelima utiskuje božanski bičeg i daje vřhunaravnu zaslugu. Kad ugledan čovjek i onaj koji je višnji, iskaže poklon i čast nekome, to se svakako više čijeni, nego kad takovu čast i poklon iskaže običan čovjek. Grizimno odijelo ne čijeni se toliko radi vrijednosti same tkanine, koliko radi boje, koja mu daje rjetki sjaj i privlačnost. Sileno te i kod kreposti. Kod njih čijeni Bog ne toliko samu krepost, koliko ljubav i milost, u koju je zaočevne krepost, i koja joj podjeljuje čar i nemjerno dočastjanstvo i zaslugu.

Kako je prema tomu nesretan onaj, koji je lišen svačje ljubavi! Lijen je time svakog nadnaravnog i zaslužnog dobra. A srešan onaj, a čijem srcu stanuje ljubav. Koliko ona više raste, toliko će on neprevratno u svim ostalim krepostima.

Da dođemo do ljubavi Božje, treba u prvom redu da je živo želimo i da za nju često molimo. Psalmista kaže: Tko će mi dati krila kao u goluba, da poletim i da se smirim? Samo Bog može dati ona krila, po kojima se naše tromo srce može da uzdigne do Boga, da se smiri u srcu Božjem. Isus hoće, da se vatra Božje ljubavi upali u svim srcima. On veli: Došao sam, da donesem vatru na zemlju i što hoću drugo, nego da gorim. No on daje ovaj veliki dar, kao i sve druge velike milosti, samo onima, koji obiljno sa njim teže i vrute za nj mole.

SV. MATERNO

MISIJSKA ENCIKLIKA DAPE PIJA XI.

IV. NEBAJLA PO DUBOVIMA

8. IX. 1931.

U današnjem sv. Evanđelju (Mat. 22, 34-46) čitamo, kako farizeji žele da Isusa učine u rječima, pa su Mu stavili pitanje, ko je najveća zapovijed u zakonu. On im je odgovorio, da je najveća zapovijed ljubav. Bog i do danas ljubav je najveći ljubav. Bog i do danas ljubav je najveći ljubav. Bog i do danas ljubav je najveći ljubav.

1. Farizeji su Isusa u riječi. I danas se često događa, da lukavo govornimo jedno, u mislima drugo, hinimo prijateljsva, a gorimo od neprijateljstva, u lice hvalimo, a iza leđa kudišmo. Čuvajmo se ovakvih hinimostiju. Istina nadčlavlava, a lašće će Bog upropasti.

2. Ljubi Gospodina Boga svoga od sveg srca. To znači, da Mu treba dati cijelo srce prema riječima Sv. Pisma: Sinko, daj mi srce svojoj Sve-dane misli i sve želje tebe da pripadaš Bogu, sve što imamo treba da služi Njemu i Njegovoj ljubavi. Naše ljubav, jezik, oči, misli, noga sve to treba da nam bude posvećeno. I, da ljubav imamo tako snažno, da Ga nikada ne povrijediti, nego Mu ugodi. Naša volja treba da se svojim podvignu volji Božjoj, naše težnje i želje da se ravnanju po zakonu Božjem, a radost i žalost da bude u Božjoj nadosti i žalosti. Isto to znači ljubiti Boga. U toj čini ljubavi naći svoje zadovoljstvo i radost srca, i bit čini sličan dusima nebeskim, koji neprestano ljubiti Boga.

3. Ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe. Ova je zapovijed usko povezana s prvom. Ljubljena ljubimo radi Boga, jer je Bog to zapovijedio i jer su svi ljudi djeca Božja i mi smo zato među sobom braća. A Boga ljubimo, istina, u Njemu samome, no možemo Ga ljubiti i u bližnjega, ukoliko je bližnji slika i prilika Boga, i ako je u milosti, Bog u njegovu slavu. Ne možemo dakle otkloniti ljubavi Božjoj. Ne možemo dakle njezga i zato pravo kaže sv. Jakov: Kako mešat karati da ljubiti Boga, koga ne vidim, a ne ljubiti bližnjega, koga vidim? Tko ljubi oca, ljubi i njegovu djecu, a ljubi ih radi oca.

4. U tim dvjema zapovijedima počiva sav Zakon i Proroci. Oni su ispunjenje Zakona i Proroka. Kad bi one ustajale vladale, ne bi trebalo ni zakona ni proroka. Ne bi trebalo ni sudova, ni kazni, ni poštenja, ni zločina, ni bilo ni svada, ni ubijavanja, ni ratova. Na sceni bi vladao trajni mir, sreća, zadovoljstvo i raj. Ne bi bilo ni siromaštva ni bogatstva. Ljubav bi riješila sva socijalna pitanja iz temelja i nastalo bi zlatno doba za čovječanstvo. Nastajimo da sami ljubavi budemo i da širimo oko sebe ljubavi!

KOCKA JE PALA

(Nastavak sa strane 2.)

Jaštelj, jer je Branika malo po malo sama sagradila zid između sebe i njega. On je pristao na to, premda je to njegovo držanje tužno na svoj način. Popodne je prozorio u veselim poljevanju. Mladi intelektualci bili su u toj maloj, intimnoj sobi opet samo djeca. I spustila se večer, a pet dobrih prijatelja sradčno se rastalo...

Branika je dugo gledala za njima. Čula je njihove posljednje iznakuze, i onda zatvorila oči. Na njima pozavati čula su joj već spremne, sada je imala samo jednu dužnost: da svakom od njih napiše list... I to je bilo svršeno. Posljednja večernja molitva u domovini, i prošao je nekoliko sati nemirnog, uzbudivnog sna.

IV.

Za dva dana surešla su se četiri prijatelja. Ovak puta su odabrali svetošte Blažene Gospe u blizini grada. I svaki je svoj list čitao na glas. Svako je pisao, ali tako svršavalo: «Očiča sam u srcu, gdje se naloga, nekoga pozavati oca Boga i ljubav prema bližnjemu. Molit za me, da ovdje u mislirama više nego gdje potpuno ispunim svetu volju Božju.» — I dok se njih četvero zamislilo u «sveduovatu» odluku njihove Branike, ona je već putovala u život, koji joj je obćavava ispunjenje njegove želje, ova narenenje njegove nade, da se posve preda u službu Boga i bližnjega.

God. 47. po Kristu istereno je oca Klauđije Želove iz Rima. I sv. Petar, prvi Papa, otišao je iz Rima i navršio, da je Evanđelje po zapadnoj Evropi. Kad se G. 52. povratio u Rim, postao je biskup Euhertija s dakonom Valerijem i klerikom Maternom u područje današnje Belgije i Alzacije. Putem je umro mladi Materno, Euhertijev klerik. Euhertije i Valerije vratio se u Rim i javili sv. Petru Maternovu smrt. Sv. Petar, čija je sjena vraćala život umirućima, dao im je svoj pastirski štap, da ga stave na mrtvo tijelo Maternovo i da mu kažu: «Materno, apostol Petar ti zapovijeda u ime Isusa Krista, Sina Boga Živoga, da se povratiš u život i svršiš djelo, koje ti je povjeren.»

Euhertije i Valerije, svrši sv. Maternov grob u Petrovim štapom dotaknuti njegovo mrtvo tijelo. On se odmah digao i pružio ruku prema svom braću biskupu. Na ovo čudo obratio se mnogo ljudi.

Ovaj pastirski štap Petrov čuva se do danas, polovica u Kölnu, a polovica u Pieru. U ovom događaju nalaze neki pčel varlog, zašto se Papa ne služi s pastirskim štapom kod Huga Inocent III., kad veš, da je blaženi apostol Petar svoj pastirski štap do biskupa Euhertija. A sv. Toma Akvinski dodaje, da je to razlog, zašto se Papa ne služi pastirskim štapom nigdje drugdje nego samo kad dođe u Trier. Andreoici Učitelji navodi i to, da zavrtiti oblik štapa naznađuje ograničenu jurisdikciju biskupa, da isto ne dolikuje Vrhovnom Svetćeniku.

Biskup Euhertije, Valerije i Materno obratili su mnogo pogana. Euhertije je osnovao biskupiju u Trieru. Kad je navršio 23. godine biskupovanja umro, naslijedio ga je Valerije, a kad je i on umro nakon 15 godina biskupovanja naslijedio ga je Materno. Ova su urocijska misionarna proširila kršćanstvo u ovim krajevima. Bog je potvrdio njihove vjerski mnogim čudesima. Materno je iz Trieru polazio na svo stranu. Strasburg, Worms i Mainz i danas čuvaju uspomenu na svoga apostola. U Bonnu se još danas nalazi crkva, koju je Svetac podigao. Pošao je i u Köln. Ali pred gradskim vratima gorjela je vatra u čast poganske božice Papije. Ništa nije mogao uči u grad, a da prije nije zapalo tamjan u čast božice. Svetac je čekao pred vratima 17 dana, dok mu nije uspjelo kršćan uči u grad. Na spomen toga događaja u Kölnu su još i danas vrši pobožnost u čast sv. Materna kroz 17 dana od 13. septembra do 29. septembra tj. do sv. Mihovila Arkandela. Najviše se Svetac državao u Alzaciji pa ga Alzacija štaje kao svoga apostola.

Na svom apostolskom putu sv. Materno je svuda širio i pobožnost prema prstevnoj Majci Kristovoj. Sama je bila čista blagost i dobrotora prema svima, a provodio je izvanredno strogi pokornički život.

St. Materno je umro u Kölnu, a pokopan je u Trieru uz svete biskupe Euhertija i Valerija. Crkva sveti njegov spomen 14. rujna.

GLASOVITI SPECIJALISTA ZA RAK

Sikoro sve svjetske novine i mnoge radio-stanice donijele su vijest o nedavnoj smrti glasovitog braziljanskog liječnika, specijaliste za rak, dra Napoleona Laureano. I u našem listu od 19. kolovoza donijeli smo nekoliko crtica iz njegova života. On je bio i sam glasoviti specijalista za rak nego i uzoran katolik i dobročinitelj čovječanstva, i zato danas imosimo i još neke pojedinosti iz njegovih zadnjih dana.

Sikoro pred godinu dana dogodio se u Klinici Jose Pessoa jedinemu slučaj. Fredstavnici pacijenata mladog liječnika Napoleona Laureano vraćali su se od svog ljubavnog liječnika, pošto su mu auruili dobrovoljno sakupljeni doprinosi. Taj su mu poklon prodali uz riječi pune nade: «Liječnice, izlječi samoga sebe!»

Dr. Laureano, dirnat tolikom pažnjom svojih bolesnika, arđao im za hvali, zatvorio svoje kovčeg i uputi se iz Klinike sa svojom dobrom i pobožnom ženom. Došao je u New York u glasoviti Memorial Hospital, gdje je ostao na promatranju i liječenju do travnja ove godine. Odatle je izišao, pošto su najglasovitiji američanski specijalisti za rak dali konačnu dijagnozu, koju je i sam Laureano utvrdio. Specijalisti su izjavili, da mu ne mogu ništa pomoći protiv strašne bolesti raka, koja je nemilosrdno nitišla mladog braziljanskog specijalista za rak.

«Svaki kovčeg mora umrijeti kod svoje kuće» tada je uskliknuo bolesni Laureano. Zatvorio je svoje kovčeg i povratio se u Rio de Janeiro, da umre u svojoj zemlji.

Došavši u Rio pretvorio se u «živu propagandu» u borbi protiv raka. Oči cijele Amerike gledale su u iscrpljeno, slabunjavo i od rada i bolesti istrošeno liječnika, kako piše, govori, istima novinar, liječnike i prijatelje. Bio je nesušan u radu i potpuno predan Volji Božjoj. Izgledao je kao neko nadnaravno biće.

Jednom je imao sastanak s predstavnicima Stampe. Sastanak je trajao tri sata. Tu je bio prisutan i ministar zdravlja, Simoes Filho, koji je između ostaloga rekao liječniku i ovo:

«Vlada Republike, koju imate čast predstavljati, učinit će sve da pomogne paranešanju liječnika.»

Tada je bio prisutan i dr. Mario Kroeff, direktor narodne službe protiv raka. I na tom je sastanku osnovan «Laureanov fond protiv raka», o čemu je pomoci i govorio ministar odgo-

ja. Cilj toga fonda bio je skupiti 5 milijuna dolara za borbu protiv raka.

I počelo je skupljanje. Prva je dala svoj doprinos žena predsjednika Republike, gospođ. Darcy Vargas, a onda su slijedili ostali. Međutim, Laureano iko zdravlje bilo iz dana u dan sve slabije.

Kad je nedavno naš zemljak dr. Stjepan Durović pronašao, gov. liječnik protiv raka, krebioen, Laureano je zatražio od pronalazača iz Čitaga, da mu ga pošalje. Kako je sam Laureano rekao, nije ni on držao, da će od toga otkrića, ali se nadao, da će mu to omogućiti da pruži borbu protiv raka. Isprva je izgledalo, da liječenje krebiocon. ima uspjeha, ali se kasnije zdravstveno stanje Laureana opet pogorlalo. On je uvijek ostao miran, premda je znao, da svaki čas može umrijeti. To je bilo čudno njegovim prijateljima i novinarima, pa su ga upitali, kako može tako spokojno očekivati smrt. On je doslovno odgovorio: «Ja sam liječnik i katolik. Kao liječnik navikao sam se svaki dan mirno gledati smrti u oči. Kao katolik, naučuran vjeron, koja ne bježi od velikih nacrta Providnosti, gledam ra sud Božji prema vjerskim naučima, u kojima sam odgajao svoj duh.»

I na mirno gledajući smrti u oči, potpuno predan Volji Božjoj, siguran za svoje vječno spasenje, predaše svoju čistu dušu Svevišnjemu. Dr. Laureano bio je savjestan liječnik, glasoviti specijalista, uzoran katolik i dobročinitelj čovječanstva. Kakav je bio njegov duhovni život o tome bi nam najbolje znao govoriti njegov vjerski prijatelj, a vjerojatno i duhovni vodja i ispovjednik, kršćanski svećenik o. Antonio Pinto.

Nama je poznato, da je bio uzoran katolik i da se priprejivao na smrt svakodnevnim obavljavanjem pobožnosti Kristinov puta.

«Imajte uvijek sve jaču vjeru i ostajite uvijek blizu Boga... Je Te Laureano, otičitelj, a vjerojatno i duhovni vodja i ispovjednik, kršćanski svećenik o. Antonio Pinto.

— KATOLIČKI INSTITUT U PARIZU organizirao je od 2. do 7. srpnja dana misijskog studija. Raspravljao se je o temi «Misijsko i proučavanje svjetskih jezika». Između ostalih održao je referat prof. Philozat sa Sorbone o doprinosu, koji su dale katoličke misije razvitku lingvističke i filologije.

Premudro je pravilo, kojeg, se je Crkva stalno od početka pridržavala, da Evanđelje ne treba da parali on, što ima dobra i poštena u ljudski obćavljanju raznih naroda, koji pripadaju Kristovoj nauku. Crkva, privodeći narode vjeroj. obćavljanju, koja se nalazi pod uplivom, kršćanstva, ne ponasa se kao onaj, koji bez ikakvog razlikovanja obra bjuju sumu. Nerav ljudska, lako lakavrena laštenim grijehom, sačuvala je čpak pravedni kršćanski temelj, pak prvotijeljena bolanskom svjetlošću i obćavljanju milošću, u stanju je da vrši takva krepkosti djela, da može zaslužiti vječni život.

Radi toga Katolička Crkva ne prefora i ne odbacuje potpuno pogana kulturno, naprotiv, pošto ju je obćavila od svakog korova zablude, upotpunjuje je i usavršava kršćanskim mudrošću. Na isti način Crkva blagoladno prima napredak znanosti i umjetnosti, koji u mnogim krajevima dosiže zaista veličanstveni uspjeh; ona ga je usavršivo usavršila i podigla na možda još ne-madrasivije nivoone ljepote. Ona nije svojim obćavljanjem obćavila i stare uslove naroda, već ih je na neki način savršenila; same poganske svadnosti ona je preinčala tako, da su one postojale proslavi uspomenne mučenika i bolanskih očajstava.

U ovom pogledu se izravno izražava sv. Bazilije: «Kao što bojadisar britiljivo priprema predmet, koji mora najprije dobro oprati, da bi ga zatim bopisao grimizom ili kakvom drugom bojom, na isti način i mi, čineći svoje stvariti tajmi nebeski nauku, ako budemo demarjivno proučavali svjetsku znanost. Naviknuti da gledamo smučev oćevje u vidu lakše podizanje svoje oči samom sjajećem suncu. Stabiju je svojstvono, da u svoje vrijeme proizvodimo plodove, ali uz plod na njemu raste i lišće, koje se nalazi oko po granama i koje ukrasava stablo. Na isti način naša misao je lišće, ali ne lišće stvariti, nego je lišće, koje daje plodu sjenu i ljepki izgled. Kaže se, da je Mojsije, slavni od svih po svojoj mudrosti, proučio cjelokupno egipatsku znanost prije nego što je se uzdigao pihomatranju Onoga koji jest». Tako isto u kasnijim vremenima se kaže za Danijela, da se je u Babilonu upoznao s kraljevskom znanošću i pošlje teoga se dati na izučavanje uzvišene teške nauke».

A u govoru upućenom predstavnicima Papinskog Misijskog Djeła 1944. g. Mi smo među ostalim rekli: «Misionar je apostol Isusa Krista. Njegov zadatak nije, da u misijskoj zemlji presuđuje čisto europsku kulturu, već da priprema one narode, koji se kadkad poseo tisućgodinjom kulturom, da prime i asimiliraju (kršćanski) elemente kršćanskog života i kršćanskih obćavljanja, koji se lako i prirodno slažu sa svakim zdravim civilizacijom, koji joj pružaju punu sposobnost i snagu, da osigura i zajamči čovječju sreću i čovječje dostojanstvo. Katolički misionari moraju biti pravi članovi Božje obitelji i građani Kristova Kraljevstva, a da zato ne prestanu biti građani njihove zemaljske domovine» (A. A. S. 1944. str. 119).

MISIJSKE IZLOŽBE U SV. RODENAMA 1925. i 1930.

Naš predložak je bio uspomeno Pijeo XI. bio je, da Sv. Godine 1925. godine, koje je uspjeh On sam ovako opisao: «Božanski uspjeh novog i praktičkog prikaza openitosti i jedinstva živog organizma Božje Crkve... izložba je u stvarnosti bila i ostaje velika, ogromna knjiga».

I Mi također vođeni željom, da koji, kogod je moguce više pokazemo vjerske zasluge mislirata, a ponajviše onaj, koje se odnose na kulturno polje, želimo, da prošle Sv. Godine, nedaleko Vatikanu bude priredena izložba, bogata zbirka dokaza, koja je jasno pokazala kršćansku obnovu domaće umjetnosti, koji su obnovili misionari kako kod naroda s prastarom kulturom tako isto i kod primitivnijih naroda. Izložba je otkrivala vrijedan doprinos propovjednika Evanđelja napretku umjetnosti i unapređivanju studija na (Nastavak na strani 4.)

